

ОСТАННІ НОВИНИ

- 12:00** «Іх тут знаєдто багато»: українці хочуть позбавити тимчасового захисту в одній з країн ЄС
- 11:42** Члени має бути проєктом на віки»: Сибіга різко відреагував на атаку по Лаври
- 11:28** РФ пошкодила залізницю: затримувється низька полиця по всій Україні
- 10:50** Вибачи один за одним: Тулу намагає масована атака з дронів. Місто охопне вогонь
- 10:40** У ЦВК Вірменії підбили підруми виборів: партія Пашиняна сама сформувє уряд
- 10:22** «Циркони», Балістика і сотні дронів: росія здійснила одну з наймасовіших атак на Україну
- 10:20** Футболіст збірної України вперше став батьком

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12.24 — 12 травня 2026

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту. — з притаманним їй гумором говорить 53-річна речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.

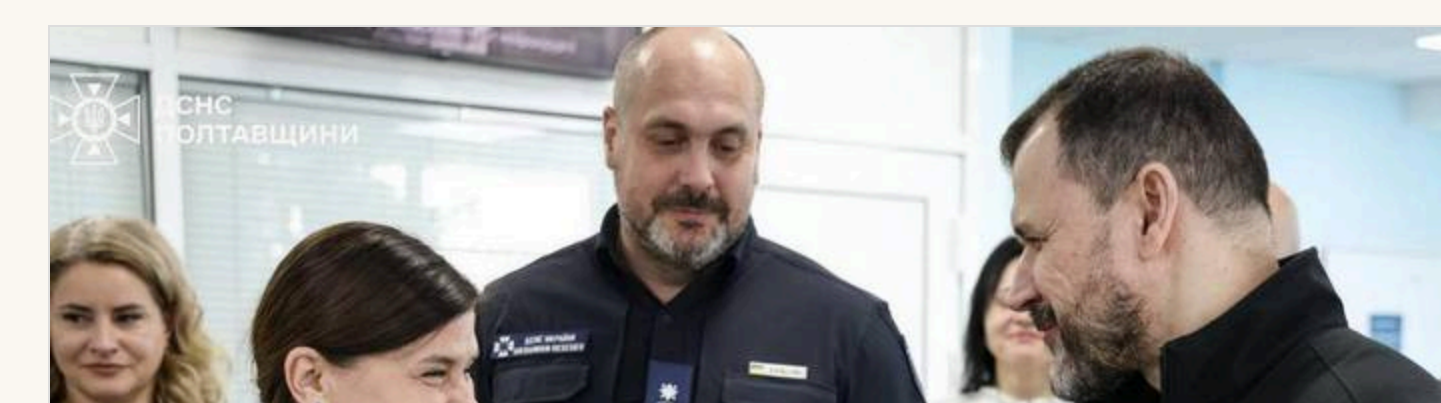
Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «Іскандери» вивезли її з залізничної вантажної станції в районі залізничних багатозапасних цистерми збігав Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під марком металевий шрапнелі, що летіла з «Іскандера», не отримали навіть подярянин. Хоча один з уламків, пробивши лобове скло службового «Саньйона», проши підголівник пасажирського сидіння й застряг у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Згадуючи ті страшні події ночі 5 травня, коли росіяни завдали подвійного удару по газопереобному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники й два працівники гаузі, Світлана час від часу хапається за голову. «Так тише зересердиш, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузії», — пояснює, перевівши дух.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співрозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— Тієї ночі якарв було мого черування, — продовжує Петріна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди визначаємо, хто в разі чого виживає на місці невідомої події, пов'язаної з російськими обстрілами. Я, як керівниця, що взаємодіє з рідними службами, виживає цсразу, а якщо перебуваю сама на черуванні, то до мене хтось приєднується. Таким чином підстраховуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних ракурсів. Того вечора зателефонував двадцятишрирічний інспектор Денис Пінчук і сказав, що «складе мені компанію».

Нагороду Світлані Рибалко вручає міністр МВС Ігор Клименко

Прочулась Світлана після вночі від тривожного дзвінка: «У нас *проблема*. Влучання в об'єкт критичної інфраструктури».

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відрацьований до автоматизму: екіпування за всіма вимогами, в тому числі бронезжилет, фотоапаратура й бодикамера на шоломі у керівниці.

— Як перший виїзд за дові роки служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів й одним відео, — продовжує Світлана Рибалко. — Зазвичай я роблю не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.

Невдовзі після відбою повітряної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштувати систему гасіння. У лівідрації наслідків прильоту було задіяно близько сотні рятувальників.

— Це була не найскладніша пожежа, — говорить Світлана, — Зазвичай гасіння газової установки займає небагато часу; у рятувальників вироблені й відпрацьовані до автоматизму алгоритми дій із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботів. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвинені нафтогазовий промисел, у який цілється ворог. Між іншим, росіяни не гасять вогонь на нафтобазах, які ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відкачують від інших установок, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають довол.

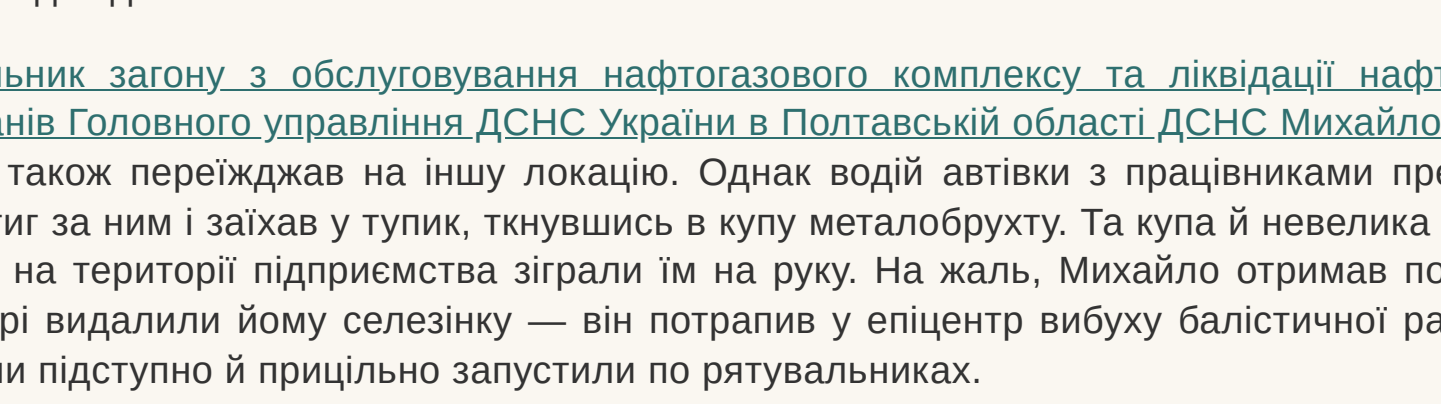
...На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перекрити, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— Я зрозуміла, що потрібні мені картинки тут наразі не вдасться зробити, — розповідає Світлана. — А на другій локації, десь на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежних. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди.

Проти такого рішення керівниця пресслужби було все. Водій Богдан Ткаленко не міг одразу об'їхати пожежні автоцистерни на тісній території заводу. Та й пожежні не встигли виставити над розкладеними аукавами місточки для проїзду автомобілів. До того ж прямо перед «Саньйоном» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «Іскандерів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відкинула уламки й попросила водія якомога швидше вивезти їх з Денисом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахисених рукавних лініях під водяним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фронтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий крраз також переїжджав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ним і заїхав у тупик, ткнувшись в купу металобрухту. Та купа й невелика затримка в часі на території підприємства зіграли їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й прицільно запустили по рятувальників.

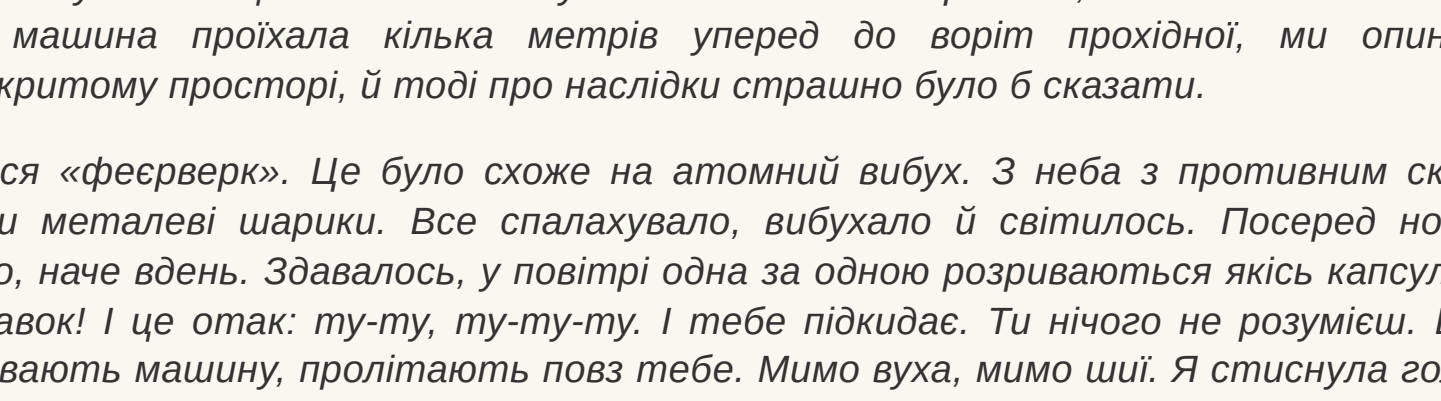
Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фронтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якісь секунди — як почули по радіо сигнал: «Зароза балістики», — продовжує Світлана Рибалко, — Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємства, і ми потрапили в... пекло. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Слух різав такий непримемний металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на нелюдський, низький гортанний голос. Він ішов зверху і заїдти поспішалися іскри. Водій різко зазавальував. Це такон нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісопарком. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, і тоді про наслідки страшно було б сказати.

Почувся «ферверкер». Це було схоже на атомний вибух. З неба з проливним скреготом летіли металеві шарики. Все спалювало, вибухало й світилось. Посеред ноні стало світло, наче вдень. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються якісь капсули. Тисячі блискавок! І це отак: ту-ту-ту, ту-ту-ту. І тебе підкидає. Ти нічого не розумієш. Ці кульки пробивають машину, пролітають повз тебе. Мимо вуха, мимо шиї. Я стиснула голову, але очі не заплющувала. І тільки думала, коли це закінчиться. Лише просила: «Та досить уже! Та все! Та все! Та ну все! Досить! Досить! Та ну все!» А воно бахав і бах. Досить і летить на тебе, і перелетав далі. І цей звук... Надстрашніший звук, який я колись чула в житті. Це здавалось вічність.

Ледь скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в посадку. Я, перечепившись, упала, вдарившись колінами об рейки. Мене підхопили мої золоті хлопці — один зліва, другий — справа, як мене я для них якісь дорожівність. А я це міцніше притиснула до себе надборожце мені — фотоапарат.

Манікр роботи в зоні НП не завважає

Посадка була дуже щільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за разом. Коли ж ми вже опинилися серед тих заростів, мене пробіла думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути травмовані й загибли, зараз почнеться евакуація, а наша машина, що лишилась посеред дорозі, застопорить рух. Мусли повертатися назад. Автівка нашої вже, на жаль, нема. Вона навіть не завалась, бо з неї витекло все масло. Капот навіть виявився пробитий вся вона прошила шрапнеллю. Яюсь заштовхавши й поближе до паркану, щоб не заважала проїзду.

Я закрипила на касці камеру, щоб фіксувати те, що відбувається навколо. І в цей момент мене збивав ударюю хвилею. Так кинуло, що всі внутрішні органи, здавалось, підскочили. Як виявилось, лише ми троє не чули попередження про чергову зарозу балістики, бо моя рація була ввіштована під пасажирським сидінням й вона лишилась у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів пасажирський дрон і коригував удари...

Я підняла голову й дивилась в небо. Воно розривалось на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добути тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже гучно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені балістика. Миж ударами минуло всього кілька хвилин. Другий пріліт ракет потрапив на мою бодикамеру. Якби ми не повернулися з лісопарку, то цього, коли саме не вдалося б зафіксувати. І, може, ми з колегами не отримали б контузії. Хоча не знаю, коли саме нас контузило — чи тоді, коли у нас летіла шрапнел, чи в момент прильоту звичайної балістичної ракети.

Повторний удар прийшовся в купу металолому, на який ми натиснулиши при виїзді, менше ста метрах від нас. І якби не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо поді»

Зрештою, Світлана та її двоє колег-чоловіків долігли на першу локацію й одразу ж включилися у пошуки тих, хто міг лишитися в зоні ураження.

— У заводських сховище стягували поранених, — пригадує Світлана Рибалко. — Одному з наших рятувальників уламок прілетів у пах. Але все обійшлося малою кров'ю — він не зачепив крупної артерії.

Було видно, що заступник начальника управління Володимир Гришанину, який керував гасінням пожежі, було зле. Як виявилось, він знаходився найближче до епіцентру вибуху й отримав контузію — око опухло, він став позано чути. «Десь наші там, вони можуть бути поранені, їх треба знайти. Нема Ігоря Бокяна», — сказав, побачивши мене. «Дізнаю разом шукати» — я не вагалась. Денис Пінчук сказав, що мене не залишить, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою пораненим. Іх треба було переносити, накладати пов'язки.

...Нічого страшнішого, мабуть, у мою в житті після того вибуху балістичної ракети не відбувалося, — усміхається, — Вийшла на посаду, вижила й таксі. Стію така в уніформі, у заплетених бердюк; й замітковою каскою. Таксист здивувався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Вибачайте».

Я набрала з телефону Бокяна, він відгукується. Але не встиг відповісти на запитання, де перебуває, як зв'язок обірвався.

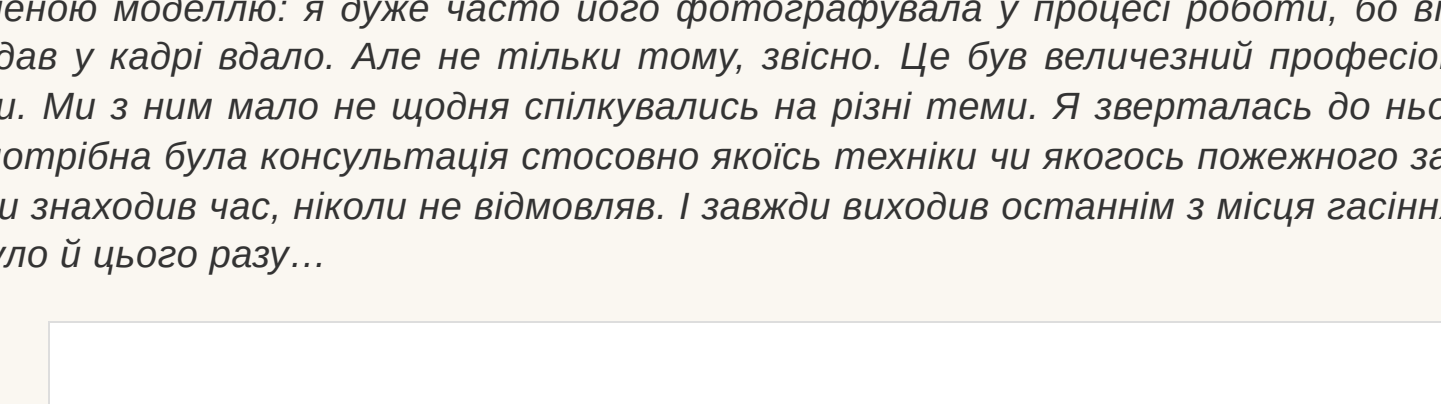
Ми з працівнимн почали кричати, у мене аж голосові зв'язки зболіли: «Ігор, Ігор! Хто тут це є живий?» Прислухуюсь, але нам ніхто не відповідає. Так боявся, що десь хтось лежить і співає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть запустити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно прочесали всю територію, проте нікого не виявили. На щастя, нашого Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуювали.

То було цирк, звісно. Гришанин погано чує, а у мене в голові гудє. Двоє контужених намагаються когось врятувати. Пізніше ми з себе смялися, а тоді було не до сміху.

Повернувшись до бомбосховища, де лежали поранені, я попросила вози. Починаю лити й відчуваю, що мені стає погано: знеудли, закрутілась голова. Не розуміла, що зі мною відбувається. Думала, може перенерувала.

А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє зазидбих: заступник начальника оперативно-координційного центру Віктор Кузьменко й пожежний-рятувальник Дмитро Скриль. Дмитра я менше знала, а Вітя був мого улюбленого моделлю! Але не тільки тому, звісно. Це був величезний професіонал своєї справи. Ми з ним мало не цілий співіувались на різні теми. Я зверталась до нього, якщо мені потрібна була консультація стосовно якось техніки чи якогось пожежного засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця гасіння пожежі. Так було й цього разу...

Минулого року, на День рятівника, 17 вересня ми разом отримали державні нагороди. Президент вручив йому Золоту зірку Героя України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

Я розділялася. Виплакавшись, погодилась їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій понижений тиск сканує до високих позначок, яких ніколи в житті не було, а, по-друге, мене все трясло й вивертало. Хоча на адреналіні не вважала, що потребує лікарської допомоги, бо ж руки-ноги цілі, поранень нема. Збиралась дати працівникам на місці прильотів.

У лікарні, куди звозили рятувальників з складними мішно-виношавими пораненнями й переломами, Світлана Петріна, звісно, доволі не затрималась. Стримавши першу медичну допомогу, вона... попросилась на роботу. Бо треба було готувати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотграфував захищену каску й випищену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шию.

— Я сказала неправду, що за мною нібито приїхали співробітники, й лікарі мене відпустили, — усміхається, — Вийшла на посаду, вижила й таксі. Стію така в уніформі, у заплетених бердюк; й замітковою каскою. Таксист здивувався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Вибачайте».

Р. S. 9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороди й нагрудні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина зроблена на Полтавщині...увийшла до...набавишх 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Фото надані Світланою Рибалко

Читайте нас у Facebook

До змісту розділу Подібною темою? Відграти її та натиснути CTRL+Enter

Друкувана версія Лист редакторів Поскаржитися

Поділитися Поділитися Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

Українець зрозумів історію армії тільки після електричного удару? кого це стосується	Газ для українців різко зростає вже цієї осені	Терезам — «Дітя Меча» щурі. Стрільцям — «Трайк» у м'якуваті: Таро-прогноз на 15 червня	Овнам погрібно скласти план замітки допису. Сороронам — піднятися до висхідної фази. Гороскоп на тиждень з 15 по 21 червня
--	--	--	--

Новини партнерів

<p>Мапа сайту</p> <ul style="list-style-type: none"> Новини Україна Політика Гороск Енци	<ul style="list-style-type: none"> Світ Травне лівня Білего Серед Фінал	<ul style="list-style-type: none"> Культура Шоу-бізнес Фірма дня Суспільство Сміє жистя	<ul style="list-style-type: none"> Квіна рецепти Лідри та зорі Життя і смерть 25 років по тому	<ul style="list-style-type: none"> Історія суспільності Наука та технології Кінь словення Знайте нас у Факте	<ul style="list-style-type: none"> Іменинники дня Гороскоп Кінь азарт Фотофакти Погода
--	--	--	--	--	---

© 1992–2025 «ФАКТИ» Контакти Привітання і привітання Правила користування сайтом Наука

Усі права на матеріал сайту захищені та належать до заповідності України. Матеріал не рибавимо «на грошові розрахунки», «ринок», а також поділяємо самозволомно. Публікується у якості реалізації та маєть інформаційно-комерційний характер.